

πάνω σὲ ξεχασμένες διαθήκες γραμμένες ἀπὸ
μένα
σὲ μέρες πού ἔβλεπα τὸ πανομοιότυπὸ σου σ'
ὄνειρο

ἀνοίγω ἕνα ὄστρακο καὶ βρίσκω τὴν καρδιά
σου
πού ξεαναγυρίζει στὴ θύελλα τῶν θυ-
ελλῶν,
τὸ ταίρι τῆς Ἐπιθυμίας
πού λυσομανάει στὴν ἐρημικὴ ἀκτὴ τοῦ κρε-
βατιοῦ μας

Τὸ κρεμασμένο στὸν καθρέφτη μου κορίτσι
κοιτάζει μὲ φρίκη
καθὼς ἀλλάζω τὰ μάτια μου μὲ τὰ δικά σου
Ἀλλὰ πολὺ ἀργά
τραβάω τοῦ ὕπλου τὴ σκανδάλι
καὶ ὁ καθρέφτης θρυμματίζεται

Οἱ εἰκόνες μας πολλαπλασιάζονται καὶ ἡ γῆ γί-
νεται μιὰ σταλίτσα
καθὼς βέλη οἰχνόνται στὰ μάτια μου μὲ τὴν
ἀσγὴ

Ευπνηγμένος

Σαρωμένοι ἀπ' τὰ σύννεφα
Βρισκόμαστε ἀνάμεσα σὲ κήπους κάτω ἀπ' τὴ
θάλασσα.
Φλογερὰ ὄσπρα παράθυρα
Ἀπ' ὅπου ἀηδόνια καμαρώνουν στὸν ἥλιο.

Ἔχουμε ἔρθει ἀπὸ τίς πόλεις τῆς πεδιάδας
Ἦ ἀπ' τοῦ φεγγαριοῦ τὴ λήμνη τῶν δαιμόνων;

Ὀλόκληρο τὸ σῶμα μας εἶναι φτερούγα,
Κόρη τῶν μισοῖδωτων κόσμων
Μαζί πετάμε σὲ βράχους σάρκας
Κάτω ἀπ' τοὺς ἥσκιους τῶν ἀρχαίων ἐραστῶν.

Δὲν ὑπάρχει κανόνας ἐδῶ,
Οὔτε ἐποχὲς οὔτε ἀθλιότητα.
Ἦ τὰρχουν μόνο οἱ ἐπιθυμίες μας
Φανερωμένες στὴν ὁμίχλη.
Ἔδῳ φαντάσματα ξεαναγεννιοῦνται κάθε
στιγμὴ
Στ' ἀραχνένια δίχτυα τοῦ προσώπου σου.

Τὰ μαλλιά σου εἶναι μπλεγμένα μὲ μικρὰ
παιδιά
Ποὺ γελοῦν στὸ φεγγαρόφωτο
Πεταλούδες ἔχουν ἔρθει ν' ἀναπαυθοῦν πάνω
στὰ χεῖλῃ σου
Ποὺ τὰ λόγια τους ντύνουν τὰ χορεύοντα ἀ-
στέρια
Ποὺ πέφτουν ἐλαφρὰ στὴ γῆ

Ἔχεις γίνει τόσο μνημειακὴ,
Κι ἐγὼ τόσο νύσταγμένος.
Νερὸ κυλάει ὥς τὰ καθαρά σου στήθη.
Σ' ἕνα λεπτὸ θά γίνεις σκιά
Κι ἐγὼ φλόγα στὸν ὕπνο.

Θ' ἀνταμωθοῦμε,
Διάδρομοι θ' ἀνοίξουν
Ἦ βροχὴ θά ῥθῇ μέσα,
Ἦ ξεστῆ δαγκωματιά τῶν σκυλιῶν θά εἶναι
πάνω μας.

Καὶ γλιστρώντας μ' ἕνα θαυμάσιο ἄγγιγμα
Ὅλων τῶν φεγγαριῶν τοῦ διαστήματος,
θὰ εἴμαστε οἱ ἐραστές,

Ποὺ μοιράζουν τὸ αἷμα τους
Στὰ μυστικά περάσματα τῆς καρδιάς.

Γκάλογουαίη Κίννελ (1927)

Ποιήματα τῆς νύχτας

1

Ἀγγίζω τὸ πρόσωπό σου,
Κινῶ τὸ χέρι μου σὲ
Κλίσεις, πλαγιές, βόλους ὄρασης,
Βλεφαρίδες μόλις ἱκανὲς ν' ἀγγιχτοῦν,
Χεῖλῃ πού ὑποχωροῦν τόσο εὐκολα,
Ποὺ εἶναι τάραγμα γὰ νιώθω ἀποκάτω
Τὸ σκληρὸ μορφασμὸ τῶν ὀστέων.

Σκεπασμένα λίγο, μόλις τυλιγμένα,
Ζύγωμα, ἄνω γνάθος, κωνοειδές.

2

Βάζω τὸ χέρι μου
Στὸ πλευρὸ τοῦ προσώπου σου,
Ἀκουμπᾶς τὸ κεφάλι σου λίγο
Μέσα στὸ χέρι μου—κι ἔτσι,
Ξέρω πὼς εἶσαι ἕνας μυξὸς
Βυθισμένος σὲ χειμέρια νάρκη
Ἕνα μοναχικὸ, ξαλισμένο δάρος
Κλεισμένο στὸ φυσικὸ μυστήριό.

3

Ἕνα ὅσπὸ τῆς παρεῖας,
Ἕνα καμπύλο κομμάτι φρυδιοῦ,
Μιὰ χλωμὴ βλεφαρίδα
Πλέουν στὸ σκοτάδι,
Καὶ τώρα ξεχωρίζω
Ἕνα μάτι, σκοτεινὸ,
Ἐλιγμένο μὲ ἀπόμακρα, ἀνεξήγητα φῶτα.

4

Μόλις ἀγγίζοντας, κρατᾶω
Αὐτὸ πού μπορῶ νὰ τὸ καταλάβω μόνο
Σὰν μερικὲς βαθύτατες ἀναμνήσεις μέσα στὰ
μυρᾶτσα μου,
Ὅχι, δικές μου, μὰ σὰν ἡ ζωὴ μέσα μου
Ἀργὰ νὰ θυμᾶται τι εἶναι.

Εἶσαι τώρα ἐδῶ ξαπλωμένη στὴ φυσιολογικό-
τητά σου,
Αὐτὸς ὁ ὥραϊος βαθμὸς τῆς πραγματικότητας.

5

Καὶ τώρα ἡ μέρα, σχεδία πού σκορπάει, ἔρ-
χεται.

Σκέφτομαι λίγα κόκκαλα
Νά πλέουν σ' ένα ποτάμι τή νύχτα,
Τό άστροφώς ν' άνοίγει τόπο πάνω στο νερό,
Τό ποτάμι νά γέρνει σάν κύμα πρὸς τό κενό.

Πόσες νύχτες

Πόσες νύχτες
ἔμεινα ξαπλωμένος στὸν τρόμο,
Ὡ Δημιουργὸ Πνεῦμα, Πλάστη τῆς νύχτας
καί τῆς μέρας,

γιὰ νά περπατήσω μετὰ νά βγῶ ἔξω
τὸ πρωὶ πάνω στὸν παγωμένο κόσμο
ἀκούγοντας κάτω ἀπ' τὸ τρίξιμο τοῦ χιονιοῦ
ἀδύναμες, εἰρηνικὲς ἀνάσσεις...
φίδι,
ἀρκουῦδα, σκυλιῆκι, μυρμηγκία...
κι ἀποπᾶνω μου
ἔν' ἄγριο χοράκι νά φωνάζει «ἶσα ἶσα ἶσα»
ἀπὸ ἕνα κλαδί τίποτα - δὲ φώναζε ἀπὸ ποτὲ
στὴ ζωὴ μου.

Γ.Σ. Μέρβιν (1927)

Σούρουπο στὸ χειμῶνα

Ὁ ἥλιος βασιλεύει στὸ κρύο δίχως φίλους
Δίχως κατηγόριες ἔπειτα ἀπὸ ὅλα ὅσα ἔκανε
γιὰ μᾶς
Κατεβαίνει πιστεύοντας σὲ τίποτα
Ὅταν ἔχει χαθεῖ ἀκούω τὸ ρέμα νά κυλάει ἀ-
κολουθώντας τον
Ἔχει φέρει τὴ φλογέρα του εἶναι μακρὺς ὁ
δρόμος.

Ὅποτε πᾶω ἐκεῖ

Ὅποτε πᾶω ἐκεῖ εἶναι ὅλα ἀλλαγμένα

Οἱ στάμπες στοὺς ἐπιδέσμους οἱ τίτλοι
Τῶν καθηγητῶν τοῦ νεροῦ

Τὸ πορτραῖτο τῆς Ἀγρίας Ματιᾶς οἱ λόγοι
γιὰ
Τὸ λευκὸ θρῆνο

Σὲ νέους βράχους κάθονται νέα ἔντομα
Μὲ τὰ φῶτα σθησμένα
Κι ἄλλη μιά φορὰ θυμᾶμαι πῶς ἡ ἀρχὴ

Εἶναι σπασμένη

Καθόλου παράξενο πὺν οἱ διευθύνσεις εἶναι
σκιωμένες

Γιὰ κεῖ πὺν προχωρῶν τρώγοντας τὴ σιωπὴ
τῶν ζώων
Προσφέροντας χιόνι στὸ σκοτάδι

Τὸ σήμερα ἀνήκει σὲ λίγους καὶ τὸ αὔριο σὲ
κανέναν.

Οἱ Ἀσιάτες πεθαίνοντας

Ὅταν καταστραφοῦν τὰ δάση τὸ σκοτάδι τοὺς
μένει

Ἡ στάχτι ὁ μεγάλος περπατητῆς ἀκολουθεῖ
τοὺς κατόχους

Γιὰ πάντα

Τίποτα πὺν νά καταλήγουν πραγματικὸ δὲν
εἶναι

Οὔτε γιὰ πολὺ

Πάνω ἀπ' τὰ ρυάκια

Σάν τὰ παπὰ τῶν καιρῶ τῶν παπῶν

Τὰ φαντάσματα τῶν χωριῶν σέρονται στὸν
οὐρανὸ

Φτειάνοντας ἕνα νέο λυκόφως

Ἡ βροχὴ πέφτει στ' ἀνοιχτὰ μάτια τῶν νε-
κρῶν

Πάλι καὶ πάλι μὲ τὸν ἀμβλὺ τῆς ἡχο

Ὅταν τὸ φεγγάρι τὰ βρίσκει ἔχουν τὸ χρώμα
τοῦ κάθε τι

Οἱ νύχτες ἐξαφανίζονται σὰ μώλωπες μὰ τί-
ποτα δὲ γιαιτρεύεται

Οἱ νεκροὶ φεύγουν σὰ μώλωπες

Τὸ αἶμα χάνεται μὲς στὰ φαρμακωμένα φαρ-
μοχώραφα

Πόνος ὁ ὀρίζοντας

Ἀπομένει

Ψηλὰ οἱ ἐποχὲς ταλαντεύονται

Καλῶντας τίποτα ζωντανό

Οἱ κάτοχοι κινούνται δλοῦθε κάτω ἀπὸ τὸ θά-
νατο τ' ἄστρο τους

Σὰ στήλες καπνοῦ προχωροῦν μὲς στοὺς ἡ-
σκιους

Σὰ λεπτὲς φλόγες δίχως φῶς

Αὐτοὶ χωρὶς παρελθόν

Κι ἡ φλόγα τὸ μόνο τους μέλλον

Γιὰ τὴν ἐπέτειο τοῦ θανάτου μου

Χρόνο τὸ χρόνο δίχως νά τὸ καταλάβω πάει
ἡ μέρα

Ποῦ οἱ τελευταῖες φλόγες θὰ κυματίζουν πρὸς
τὰ μένα

Κι ἡ σιωπὴ θὰ ξεκινήσει

Ἀκούραστος ταξιδιώτης

Σάν τὴν ἀκτίνα ἀφροῦτου ἀστεριοῦ

Τότε δὲ θὰ ἔρω

Πιὰ τὸν ἑαυτὸ μου στὴ ζωὴ σάν σὲ παρὰξενο
ἔνδυμα

Ξαφνιασμένο μὲ τὴ γῆ

Καὶ τὴν ἀγάπῃ μιᾶς γυναίκα

Καὶ τὴν ἀδιαντροπιά τῶν ἀνθρώπων

Ὅπως σήμερα γράφοντας ἔπειτα ἀπὸ τρεῖς
μέρες βροχὴ

Ἀκούγοντας τὸν τροχίλο νά τραγουδεῖ καὶ τὸ
πέσιμο νά σταματᾷ

Καὶ ὑποκλινόμενος χωρὶς νά ξέρω σὲ τί